

LoveStory
Zoenen met slagroom

Lees ook van Jette Schröder:

LoveStory 1: Zomerliefde

LoveStory 2: Terug naar school

Jette Schröder

Zoenen
met
slagroom

moon

© Jette Schröder 2016

© Omslagbeeld: Istockphoto/Free Images

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3091 6

ISBN 978 90 488 3092 3 (e-book)

NUR 283

www.jetteschroder.nl

www.jouwlovestory.nl

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Drie bolletjes, graag. Vanille, aardbei en pistache. Met spikkels!’ Een gezette vrouw laat een handvol kleingeld op de toonbank vallen.

‘Komt eraan,’ zeg ik, terwijl ik mijn roze gestreepte mutsje op zijn plek duw. Wat een drukte! Het is de eerste dag van de zomervakantie, en het is stikheet.

Ik werk nu een paar maanden in de Italiaanse ijssalon van Roberto. Of eigenlijk gewoon Rob, zoals iedereen hem noemt. Hij is tenslotte zo Hollands als wat. Volgens mij is hij zelfs nog nooit in Italië geweest. Niet dat hij dat ooit zal toegeven. Hij vertelt graag over zijn Italiaanse grootvader, die hem de kunst van ijs bereiden zou hebben bijgebracht. Dat horen de klanten nu eenmaal graag, vindt Rob.

In werkelijkheid heeft Rob deze ijssalon overgenomen van een vriend, samen met de bijbehorende bovenwoning. Daar wonen Rob en zijn vrouw Agnita nu. Voor de overname liep de ijssalon helemaal niet goed, maar sinds Rob de touwtjes in handen heeft gaan de zaken veel beter!

De ijssalon heeft een complete make-over gekregen. Vroeger was de ruimte kaal en wit, maar nu zijn de muren bekleed met zachtroze glitterbehang. Aan het plafond hangt een grote

zilveren kroonluchter, en er staan ronde witte tafeltjes met stoeltjes in frisse pastelkleuren. Buiten heeft Rob een grote loungehoek gemaakt, met witte houten banken en gekleurde kussentjes.

Ik sprong een gat in de lucht toen hij me aannam. Het werk is leuk, en ik mag ook nog eens zoveel ijs eten als ik wil!

Naast mij veegt Merel met haar hand langs haar voorhoofd. ‘Pfff, hebben we al bijna pauze?’

‘Nog een halfuurtje, denk ik. Dan zijn Rob en Julia wel klaar en kunnen ze ons aflossen.’

‘Ik hoop het.’ Merel kreunt overdreven. ‘Ik heb kramp in mijn arm. Vooral dat cookie-ijs is zwaar om te scheppen.’

Merel is tegelijk met mij begonnen in de ijssalon. We kunnen het goed met elkaar vinden. Ze is een harde werker en altijd opgewekt. Alleen met Julia kan ik minder goed door een deur. Ze is ongeveer even oud als Merel en ik, en ze werkt nu ruim een jaar bij Rob. Eerlijk gezegd vind ik haar een beetje arrogant. Ze probeert altijd onder de rottige klusjes uit te komen. Voor schoonmaken haalt ze bijvoorbeeld echt haar neus op.

Vandaag helpt Julia Rob in de keuken. Daar bereidt Rob alle ijssmaken. In de keuken staan twee ijsmachines, een gigantische vrieskist en een grote koelkast voor de belangrijkste ingrediënten.

Rob gebruikt zo veel mogelijk natuurlijke smaakmakers, zoals echte vanillestokjes, pure cacaopoeder, verse noten en verschillende soorten fruit.

Soms mag ik ook helpen met ijs maken. Superleuk om te doen! Je gooit gewoon melkpoeder, slagroom, suiker en eieren in de machine. Daarna voeg je er fruit of andere

smaakmakers aan toe, en na een tijdje komt er prachtig, romig ijs uit.

Als Rob en Julia ons eindelijk komen aflossen, heb ook ik kramp in mijn armen. Opgelucht leg ik mijn ijsschep in het bakje water.

‘Het is zo druk,’ zegt Merel tegen Rob. ‘Als het de hele zomer zo doorgaat, overleef ik het waarschijnlijk niet.’

‘Jullie krijgen versterking,’ zegt Rob. ‘Mijn neef uit Berlijn komt de hele zomer bij ons logeren. Agnita haalt hem vanmiddag van het station. Hij was nog op zoek naar een zomerbaantje, dus ik heb hem gevraagd om hier te komen helpen.’

‘Fijn,’ zegt Merel. ‘Heeft hij een beetje ervaring?’

‘Dat niet,’ zegt Rob. ‘Maar hij is hartstikke handig. Het komt heus wel goed. Hij kan achter de schermen beginnen. Schoonmaken, fruit snijden, enzovoort. Ik hoop dat jullie hem een beetje op weg kunnen helpen.’

‘Hoe is jouw Duits?’ vraagt Merel, als we tegenover elkaar aan de keukentafel zitten te pauzeren met een glas ijskoude cola.

Ik trek een gek gezicht. ‘Vreselijk. Hopelijk pikt hij de Nederlandse taal snel op, anders wordt het een ramp.’

Rond vijf uur zit mijn dienst erop. Ik doe mijn roze gestreepte schort af en hang hem netjes aan de kapstok in de keuken.

Ik wil net door de achterdeur naar buiten stappen, als er wordt geklopt.

Zou dat Lucas al zijn? Nieuwsgierig reik ik naar de deurenklink.

Als ik de deur openzwaai, snak ik even naar adem.

Voor me staat de knapste jongen die ik ooit heb gezien. Hij is lang en blond, en zijn ogen zijn indringend en felblauw. Ik schat hem een jaar of achttien. Hij is in ieder geval iets ouder dan ik. Naast hem op de grond staat een weekendtas.

‘Eh... Alo,’ pruttel ik. ‘Ich Marleen.’ Ik wijs op mezelf.

‘Gutentag,’ zegt de jongen lachend en enigszins verwonderd. ‘Ich bin Lucas. Wie geht’s?’

Wat een blauwe ogen!

‘Eh...’ stamel ik. ‘Oui... eh... ik bedoel... ich gehe gut.’

Lucas lacht en stapt naar binnen. Ik doe snel een stap naar achteren en struikel haast over mijn eigen voeten.

Lucas zwaait de weekendtas over zijn schouder en loopt door de keuken richting de ijssalon, waar Rob glunderend op hem afloopt.

‘Auf wiederschnitzel!’ roep ik nog. En dan maak ik me uit de voeten.

Oef. Dat was nogal een afgang.

Enmaal thuisgekomen ren ik direct naar mijn kamer en trek mijn kast open. Waar is mijn Duitse woordenboek? Hebbes! Nooit gedacht dat ik het ooit vrijwillig zou openslaan. En dat in mijn vakantie!

Terwijl ik als een waanzinnige door het woordenboek heen blader, bel ik mijn beste vriendin Lot. Gelukkig neemt ze snel op.

‘Lot, jij bent toch goed in Duits? Je moet me helpen,’ begin ik meteen te ratelen.

‘Eh... de zomervakantie is net begonnen. Sinds wanneer ben jij zo ijverig?’ vraagt Lot verbaasd.

‘Sinds ik een Duitse god als collega heb!’ gil ik.

In een mum van tijd staat Lot bij mij op de stoep. Ze heeft een set Duitse woordenboeken bij zich.

‘We gaan gewoon wat standaardzinnnetjes oefenen,’ zegt ze beslist. ‘Misschien is er ook wel een handige app die je kunt gebruiken. Een vertaal-app of zo.’

Ik knik. ‘Goed idee!’

Even later zitten we samen op mijn kamer. Lot op mijn bureaustoel, en ik op mijn bed.

Ik bof echt met mijn vriendin. We kennen elkaar al jaren, en we doen zo veel mogelijk samen. Vorig jaar had onze vriendschap een dipje, maar dat hebben we gelukkig overleefd.

Het kwam door de komst van Jessica. Zij was mijn vriendin op de basisschool, totdat ze verhuisde naar Parijs. Afgelopen zomer besloten haar ouders terug naar Nederland te komen. Ik was zo blij dat ze weer hier kwam wonen! Ik wist zeker dat het supergezellig zou worden met Lot én Jessica. Maar dat viel een beetje tegen. Jessica bleek nogal veranderd te zijn. Alles ging alleen nog maar over uiterlijk en populair zijn. Ze deed zelfs behoorlijk arrogant tegen mijn vrienden! Voor ik het wist, liet ik me meesleuren door haar rare gedoe en zette ik mijn vriendschap met Lot bijna op het spel. Gelukkig kwam het uiteindelijk helemaal goed tussen ons. Ik ga nog wel af en toe met Jessica om – ze woont tenslotte bij mij om de hoek – maar Lot is nog altijd mijn beste vriendin.

‘Let je wel op?’ vraagt Lot streng.

‘O ja,’ zeg ik met een grijns.

Geduldig overhoort Lot me allerlei handige zinnnetjes, die ze zelf samenstelt met behulp van de woordenboeken.

‘Ware liefde,’ zegt Lot.

‘Wahre Liebe,’ antwoord ik braaf.

‘Ik wil je zoenen,’ dicteert Lot nu.

Ik pak een kussen en smijt het naar haar hoofd.

‘Opletten!’ roept Lot streng. ‘Dit zinnetje kan nog van pas komen. Het is: ich will dich küssen. En dan moet je er zo bij kijken...’ Ze tuit haar lippen en wipt haar wenkbrauwen veelbetekenend op en neer.

‘Ja, lach jij maar,’ zeg ik met een zuur gezicht. ‘Jij hebt makkelijk praten. Jij hebt al een leuk vriendje!’

‘Dat is zo,’ zegt Lot. ‘Maar die Lucas klinkt ook geweldig. Het wordt vast iets tussen jullie...’

Ik laat me gelukzalig achterover op het bed vallen. ‘Ik hoop het. Hij is zó knap.’

Ik ben nog nooit zó onder de indruk geweest van een jongen. Terwijl ik hem nog maar nauwelijks ken! Dat noemen ze dus liefde op het eerste gezicht.

Na het avondeten kruip ik direct achter mijn laptop. Ik kan niet wachten om over Lucas te schrijven op mijn blog.

Vorig jaar had ik samen met Jessica een beautyblog. We schreven over beauty en fashion, maar na een tijdje merkte ik dat dit toch niet zo goed bij me paste. Op aanraden van Lot begon ik een nieuw soort blog: ‘Dagboek van een Blooper Girl’.

Mijn blog is helemaal anoniem, dus ik kan er alles op kwijt. Alleen Lot weet dat ik erachter zit. Ik schrijf over school, mijn bijbaantje en natuurlijk over mijn gebrekkige liefdesleven...

In het begin had ik nog bijna geen volgers, maar de be-

zoekersaantallen worden steeds hoger! Vooral de verhalen over persoonlijke blunders doen het goed. De blog waarin ik Lots haar verpestte met vetkrijt scoorde megahoog!

Soms fantaseer ik dat mijn blog echt bekend wordt, zodat ik er ook geld mee kan verdienen. Stiekem heb ik ook al visitekaartjes laten maken. *Dagboek van een Bloopergirl*, staat erop. Samen met het websiteadres van de blog en een speciaal aangemaakt anoniem e-mailadres.

Het doosje met kaartjes zit altijd in mijn tas. Niet dat ik ze ooit aan iemand heb laten zien, maar ik vind het stoer om ze bij me te hebben. En misschien heb ik ooit de moed om ze her en der te verspreiden. Gewoon op willekeurige plekken, bijvoorbeeld in de trein of in de paskamers van een leuke kledingwinkel. Zo zou ik nog meer lezers kunnen krijgen.

Ik open een nieuwe blogpost en begin te typen. Ik beschrijf Lucas van top tot teen. Zijn blauwe ogen, zijn helblonde haar, zijn mooie handen... Hoe meer ik opschrijf, hoe verliefder ik me voel.

De blog staat nog maar net online als er een reactie van Lot in beeld plopt.

Jij hebt het écht goed te pakken, hè? Hij klinkt geweldig! XXX – LotsOfLove

Glimlachend klap ik mijn laptop dicht. Ik heb een bijzonder goed gevoel over deze zomer!

2

De volgende ochtend ga ik extra vroeg naar de ijssalon.

Ik krijg weer een rare kriebel in mijn buik als ik Lucas zie. Hij is echt verpletterend knap.

‘Gutentag, Lucas,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk.

Hij moest eens weten hoe vaak ik dit zinnetje gisteravond in bed heb geoefend.

Lucas lacht breeduit naar me. Hij staat in de keuken en knoopt net een schort voor.

‘Oeps!’ Van de zenuwen blijf ik met mijn voet achter een tafelpoot hangen en verlies mijn evenwicht.

Ik maai met mijn armen op zoek naar steun. Lucas is met één stap bij me. Hij vangt me op en slaat zijn armen om me heen.

Ik houd mijn adem in als Lucas me wat dichterbij naar zich toe trekt. Wankel blijf ik staan.

‘Vorsichtig,’ zegt Lucas, terwijl hij me lachend in de ogen kijkt.

‘Ja,’ stamel ik een beetje in de war. Ik voel mijn gezicht warm worden.

Als Lucas me loslaat, glijden zijn handen langs mijn armen. Er gaat een rilling door me heen.

Ik buk snel om mijn tas op te rapen. De grond ligt bezaaid met prulletjes die eruit gerold zijn. Gelukkig zijn er geen gênante dingen bij. Zoals mijn spiekbriefje met handige Duitse woordjes...

Rob stapt de keuken binnen. ‘Goedemorgen Marleen! Ik ga zo naar de groothandel. Wil jij Lucas een beetje inwerken vanmorgen? Julia en Merel beginnen om één uur. Redden jullie het tot die tijd met z’n tweeën?’

Ik moet mijn best doen om niet te juichen.

‘Tuurlijk!’ zeg ik vol zelfvertrouwen tegen Rob. ‘Mijn Duits is best aardig, al zeg ik het zelf. Komt helemaal goed!’

Ik vang Lucas’ blik. Zijn ogen twinkelen.

Rob loopt de ijssalon uit, en ik blijf achter met Lucas. Een hele ochtend met z’n tweeën. Deze kans moet ik benutten!

Allereerst moet de ijssalon geopend worden. Ik draai het rolluik open en zet de tafels en stoeltjes netjes neer.

‘Kann ich dir helfen?’ vraagt Lucas aan mij.

‘Oui,’ zeg ik opgewekt. ‘Gerne.’ Ik gebaar naar de grote berg kussens die in de hoek van de ijssalon op de grond liggen, en wijs vervolgens naar de kale witte banken op het terras.

‘Natürlich.’ Lucas snapt het meteen. Hij neemt een stapel kussens onder zijn arm en loopt ermee naar buiten.

Ik vul de kassa met geld uit de kluis en zet de bakken ijs een voor een in de vitrine. Als alles klaar is, draai ik het bordje aan de deur om. We zijn geopend!

Dan laat ik Lucas de ijskaart zien waar alle sorbets op staan. Een voor een omschrijf ik in mijn beste Duits hoe we ze klaar maken. ‘Erst chocolade, dann saus und dann eh... de nootjes.’ Ik wijs naar een pot met kleine, gebrande hazelnootjes.

Ik ben echt op dreef. Ik overheer Lucas alle Nederlandse benamingen voor de verschillende ijssmaken, ik demonstreer hoe je het verse fruit handig kleinsnijdt voor de vruchten-sorbets en ik laat hem de inhoud van de voorraadkasten zien. En dat allemaal in het Duits! Ik sta gewoon versted van mezelf. Als Lot me eens kon zien!

Soms moet ik mijn uitleg onderbreken om een klant te helpen. Maar de hele ochtend blijf ik zo veel mogelijk bij Lucas in de buurt. Hij heeft mijn hulp tenslotte hard nodig bij alle klusjes die ik hem opdraag. Eerlijk gezegd is hij niet echt snel van begrip. Sommige dingen moet ik wel tien keer uitleggen. Hij staart me maar aan met die blauwe ogen...

Toch stoort het me niet dat ik alles zo vaak moet herhalen. Lucas lacht zó lief naar me als ik tegen hem praat. En ik kan mijn ogen niet afhouden van zijn sterke, gespierde armen.

Misschien kan hij morgen beginnen met ijs scheppen. Dan moet ik hem ook leren hoe hij kan afrekenen met klanten. Wat is 'kassa' eigenlijk in het Duits? En 'wisselgeld'?

Om één uur stappen Merel en Julia de ijssalon binnen.

Merel loopt direct naar Lucas toe. 'Ik ben Merel,' zegt ze, terwijl ze hem een hand geeft.

'Lucas,' zegt Lucas vriendelijk.

Ook Julia stelt zich direct voor. Ik zie aan haar dat ze net zo onder de indruk is van Lucas als ik. Ze lacht aanstellerig en wappert met haar wimpers.

'Het werd tijd dat Rob weer eens een leuke jongen aannam,' zegt Julia flirterig. 'Altijd maar die meiden...'

Lucas knippert even verbaasd met zijn ogen. Dan begint hij te lachen.

‘Lucas spreekt Duits, hoor,’ zeg ik iets vinniger dan ik van plan was. ‘Hij verstaat je niet.’

Julia trekt een wenkbrauw naar me op. ‘Met het verkeerde been uit bed gestapt, Marleen?’

Mijn haren gaan rechtovereind staan. Soms heb ik echt een hekel aan Julia.

‘Nee hoor,’ zeg ik kortaf. ‘Ik ga even naar het toilet.’ Met grote passen loop ik de keuken uit.

In de spiegel boven het fonteintje bestudeer ik mijn spiegelbeeld. Het valt een beetje tegen. Vergeleken met Julia zie ik eruit als een dweil. Vanmorgen was ik nog heel tevreden toen ik voor de spiegel stond. Ik had mijn haar zelfs een beetje gekruld met de krultang van mijn moeder. Daarna had ik het kunstig opgestoken met kleine, zilveren speldjes. Het zat heel leuk, en je zag bijna niets van de brandplek die ik op mijn voorhoofd had gemaakt. Ik had er dan ook flink wat camouflagespul overheen gesmeerd. Maar na een paar uur werken hangt mijn opgestoken knot als een slordig vogelnestje in mijn nek. Op mijn voorhoofd is een dikke, rode streep zichtbaar. Net Harry Potter, denk ik somber.

Ik pluk nog wat aan mijn haar en besluit dan weer terug te gaan.

Ik hoor hard gelach uit de ijssalon, maar als ik binnenkom valt het direct stil.

‘Wat is er zo leuk?’ vraag ik.

‘O, niets,’ zegt Julia met een grijns. ‘Lucas maakte een grapje. In het Duits natuurlijk...’

Ik kijk van Julia naar Merel en haal dan mijn schouders op. ‘Ik wil eigenlijk even lunchen,’ zeg ik dan. ‘Daar heb ik

nog geen tijd voor gehad. Lucas, wollst du auch essen?’ Ik maak een gebaar alsof ik een hap in mijn mond stop.

Lucas knikt. ‘Das ist gut.’

Even later zitten Lucas en ik tegenover elkaar aan de keukentafel. Ik probeer me de Duitse les van Lot weer voor de geest te halen.

‘Hast du ein Hobby?’ improviseer ik.

Lucas knikt. ‘Ich spiele Tennis.’

‘Aha,’ zeg ik. Geen wonder dat hij zulke sterke armen heeft.

‘Und was sind deine Hobby’s?’ vraagt Lucas nu aan mij.

Ongelooflijk. We voeren gewoon een echt gesprek. Weer baal ik dat Lot me niet kan zien.

‘Eh... ich eh... schrijf.’ Ik typ met mijn vingers op een denkbeeldig toetsenbord.

‘Was schreibst du?’ Lucas kijkt me vragend aan.

‘Ich habe ein blog.’ Ik graai in mijn tas die naast me ligt, trek er een visitekaartje uit en geef dat aan Lucas. Hij kijkt er ingespannen naar.

‘Du kan het nicht lezen,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Es ist Nederlands.’ Ik trek het kaartje uit zijn hand, voordat Julia of Merel binnenwandelt.

Lucas lacht naar me, en ik voel mijn knieën week worden. Ik weet het zeker. Lucas is de knapste jongen van het universum.

De rest van de dag laten Julia en Merel mij alles uitleggen aan Lucas. Dat begrijp ik best. Hun Duits is waarschijnlijk lang niet zo goed als dat van mij.

Lucas luistert aandachtig naar alles wat ik zeg. Als ik even

moet nadenken over een bepaald Duits woord, knikt hij me bemoedigend toe. Zo lief!

Ik ga hem met de minuut leuker vinden.

We snijden samen fruit in stukjes, en ik laat zien hoe je een sorbet opmaakt met chocoladesaus, nootjes, vruchtensaus, koekrolletjes en andere versiersels.

Ik ben gewoon teleurgesteld als mijn werkdag erop zit.

‘Bis morgen,’ zeg ik voor ik wegga tegen Lucas.

‘Tschüss!’ Lucas knipoogt naar me, en ik voel weer een kriebel in mijn buik.

Thuis duik ik direct achter mijn laptop. Ik móét mijn bloglezers vertellen hoe geweldig het vandaag was met Lucas. Natuurlijk noem ik hem niet bij zijn echte naam. *Duitse god* vind ik wel een passende schuilnaam.

Ik maak er een echte zwijmelblog van. Ik beschrijf elke toevallige aanraking, elk oogcontactmomentje en zijn leuke, scheve lachjes.

Binnen een paar minuten hangt Lot aan de telefoon. Ze leest mijn blog vaak als eerste.

‘Het klinkt zó romantisch,’ kraait Lot in mijn oor.

‘Ik weet het,’ antwoord ik glunderend. ‘Ik kan het ook haast niet geloven. De andere collega’s spreken geen Duits, dus Lucas is echt op mij aangewezen. Hij moest de hele dag bij me in de buurt blijven, en we hebben ook gezellig gepraat. Over hobby’s, en zo. Volgens mij vindt hij mij ook leuk. Dat voel ik gewoon!’

‘Ooo, Marleen!’ Lot barst haast uit elkaar van enthousiasme. ‘Als dit geen echte lovestory wordt...’

‘Dan vreet ik mijn schoen op,’ maak ik haar zin af. ‘Ik baal gewoon dat ik morgen vrij ben.’

‘Nee joh, dat is juist goed,’ zegt Lot. ‘Laat hem maar lekker smachten...’

Ik proest het uit. ‘Ja ja... Hoe zit jij met je vakantiebaan? Ben jij morgen ook vrij?’

‘Ja, en overmorgen ook. We kunnen morgen wel gaan zwemmen.’

‘Yes! Doen we!’

DAGBOEK VAN EEN BLOOPER GIRL

BLOOPER GIRL BLIJKT DUITSSPREKEND WONDER

Jullie hadden me vandaag moeten zien! Als vandaag een Duits mondeling was geweest, had ik een negen gekregen. Minimaal! Ik ben nu al knetterverliefd op de Duitse god. Hij heeft me vandaag in zijn armen genomen! Nou ja, zo ongeveer... Ik struikelde als een malloot over een tafelpoot en hij ving me op. Maar dat is toch bijna hetzelfde?!

[\[lees verder\]](#)

REACTIES:

Ooo, dat klinkt goooooeeed! Ik kan niet wachten tot je volgende blog! – Tinkerbelle

*Zucht... Waarom overkomt mij zoiets nou nooit?
– LonelyGirl*

Bied aan om hem wegwijs te maken in jouw woonplaats!! Nog meer privétijd met HEM!
– Kaketoe

Ja ja, gestruikeld, hè? Volgens mij heb je jezelf gewoon in zijn armen geworpen. Zou ik ook doen, haha! – Celine123

Ik heb nog een handig Duits zinnetje voor je opgezocht: Du bist sehr attractiv! – LotsOfLove

Ik ben jaloers... Ik heb ook een zomerbaantje, maar bij mij werken alleen maar pukkelige slungeljongens.
– Croissantje